

La Mancomunitat i la construcció del futur

És un any de reconeixements. Ahir mateix, al Palau de la Generalitat, se celebrava l'acte central de commemoració de la constitució de la Mancomunitat, presidit pel president Mas, i vaig pensar en el temps que ha transcorregut des d'aleshores. De vegades sembla que commemorem coses antigues, llunyanes, com quan recordem Prat de la Riba o Rafael Casanova. Però de l'època de la Mancomunitat, per exemple, només ens en separen tres generacions. Parlem de la dels nostres besavis. I partint d'aquesta època i tirant enrere, cap a l'època en què varen viure els besavis dels nostres besavis, ens situem ràpidament en l'11 de setembre del 1714. Per tant, en l'època de la Mancomunitat de Catalunya, la connexió arribava de forma immediata, quasi directa, amb el 1714. Eren, d'alguna manera, moments relativament propers.

Podem afirmar que la Mancomunitat va fer de fil conductor amb el 1714 de la mateixa manera que l'actual Generalitat fa de fil conductor amb els anys previs al 1939. Prat de la Riba ho va exposar clarament a *La nacionalitat catalana*: les nacions tenen els seus hiverns, però sempre acaben tornant a brollar i florir.

La Mancomunitat va ser la nostra primera victòria nacional des del 1714. Van transcórrer sis generacions de desfeta, de molta feina però també de dubtes, fins a l'arribada de la generació de Prat de la Riba i de Cambó, que es convertiren en els articuladors del catalanisme polític. Gent que, entre al-

tres coses, va incorporar al seu programa electoral, el primer del catalanisme, l'obligació de compilar de nou el dret civil propi de Catalunya. I així, mantenint viva aquesta voluntat de connexió amb la Mancomunitat, des de la conselleria de Justícia estem treballant per satisfer un dels anhels nacionals de segles amb l'elaboració del Llibre VI del Codi Civil Català, que suposa la culminació de la compilació del dret propi. Com deia, les nacions, com a tals, acaben trobant sempre la manera de relligar els projectes que les defineixen, que connecten passat, present i futur.

GERMÀ GORDÓ

CONSELLER DE JUSTÍCIA
DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Llavors, com avui, havia arribat l'hora de l'acció

Com va anar, tot allò? Com es crea una victòria com la Mancomunitat? A banda de l'esforç, de les ganes, de la il·lusió i de la decisió que van permetre que aquell projecte es convertís en una realitat, aquella generació va saber tenir paciència i va saber lluitar amb les eines de què disposava. Ara vivim en democràcia i som a la Unió Europea. Però si alguna cosa hem d'aprendre d'aquella generació és a fer servir les eines pròpies amb paciència i amb astúcia. A articular coses tangibles, no sols records o idees. Llavors, com avui, havia arribat l'hora de l'acció.

I és en aquest punt en què vull reivindicar la importància dels partits polítics i de la societat civil, en un moment en què uns són eina i els altres motor. I vull subratllar que, si el 1914 no hagués existit la Lliga com a eina política capaç d'aglutinar sentiments i aspiracions de la societat civil del moment, ni la Mancomunitat hauria existit mai, ni la Solidaritat Catalana s'hauria articulada, ni el catalanisme hauria estat l'element central del debat polític al nostre país durant tot un segle. Perquè, si hi ha una eina que fa transformar la naturalesa de les coses, aquesta eina és la política, una política que necessita una societat forta i cohesionada, perquè les victòries es fan sumant i construint, aglutinant idees i fent-les conjugar les unes amb les altres.

Calia acció, i la van dur a terme. I pensant no tant en els besavis dels seus besavis com en les generacions futures, que mai no els perdonarien que s'haguessin dedicat a una altra cosa. La Mancomunitat va ser la nostra primera estructura d'estat, després de la desfeta de 1714.

Sí, sabem assolir victòries! Sabem ser astuts, sabem ser pacients, sabem sumar, sabem fer servir bé les nostres eines i allò que les impulsa. Hem de continuar en aquesta línia de fer dels anhels realitats. Hem de construir, per exemple, com explicava abans, enllestint aquesta primavera la compilació del dret civil propi de Catalunya. En honor a ells? No només. Com ells van fer, nosaltres també hem de pensar en les generacions que vindran. Que, per cert, també són més a prop del que ens pensem.

CARTES I MISSATGES

On volen anar a parar?

Cada dia ens emportem alguna sorpresa i ja no ve de nou. En unes declaracions el senyor Mariano Rajoy diu: "El poble català i la resta d'espanyols s'han barrejat i tenen la mateixa sang".

Catalunya és terra de pas i per això els seus habitants, tant els d'unes quantes generacions com els arribats fa no gaires anys, tenen una sang que és inevitablement una barreja de moltes races, de moltes cultures, de moltes religions, de moltes migracions, guerres, etcètera. El que no s'entén és que a aquest argument identitari hi recorri el president d'un partit, el PP, que no para ni un dia (ell i tots els seus coreligionaris) d'afirmar que els partits, associacions i ciutadans catalans que volen votar en referèndum si continuen o no formant part d'Espanya fan servir l'argument identitari i rebutgen les identitats que no siguin la catalana. Cal veure-ho per creure-ho! Acusen els altres del que practiquen ells.

A quina sang es refereixen? ¿Deu ser la que ens xuclen als catalans cada any

amb 16.000 milions d'euros requisats? ¿Deu ser per les declaracions del senyor Víctor Grífols, president de l'empresa farmacèutica d'hemoderivats d'abast mundial Grífols, dient-li al president Artur Mas que no s'arronsi i tiri endavant el procés cap a la sobirania plena? Barrejar la sang amb processos polítics és molt perillós. N'hi ha força exemples no gaire lluny en el temps i prou desgraciats perquè calgui anar molt amb compte. Un cop més Rajoy l'ha espifiada, i van...

JORDI LLEAL I GIRALT
BADALONA

Cal votar a les europees

El partit més votat a Catalunya a les eleccions al Parlament Europeu de l'any 2004 va ser el Partit Socialista i el que va quedar en segona posició va ser el Partit Popular. Si bé sembla que, dues legislatures després, els mateixos resultats difícilment es repetiran a les eleccions europees d'aquest any, no deixen de ser un avís del que pot passar si els que donem suport a l'actual procés cap a la independència del nostre

poble no acudim a les urnes el 25 de maig. Els mateixos resultats, una dècada després, posarien en entredit tot aquest procés ple de reptes en el qual estem embrancats.

MIQUEL SOLER I RAMON
SABADELL

Un nou espai per a infants i joves a l'Hospitalet

Ja fa uns quants anys que els veïns i les entitats de Collblanc - la Torrassa reclamem un equipament de lleure per als nostres nens i joves que pugui aglutinar serveis que ja es presten en altres locals del barri i alhora pugui convertir-se en un punt de trobada per als més joves. Aquest centre s'havia de finançar dins de la llei de barris de la Generalitat, però es va aturar perquè el govern de CiU va retirar el finançament perquè no hi havia diners per tirar-lo endavant. Un cop més va ser l'Ajuntament qui va decidir continuar amb aquest projecte, fent-se càrrec del cost total de les obres a l'espera que

la Generalitat li torni els diners a què es va comprometre. Curiosament és l'Ajuntament qui presta els diners actuant com si fos el banc de la Generalitat i amb el dubte de si finalment aquests diners seran retornats a les arques municipals.

Mentre la Generalitat no paga, l'Ajuntament fa un esforç per tirar endavant projectes com aquests, essencials per garantir la igualtat d'oportunitats. Ara ja és una realitat i s'ha obert al públic. Però això ha estat possible: d'una banda, per la lluita i la reivindicació de veïns i entitats del barri, i, de l'altra, per la sensibilitat d'un ajuntament que pensa en el benestar dels seus ciutadans malgrat els entrebancs que posa el govern del Sr. Mas.

MÓNICA NÚÑEZ FARRÉ
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podem expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [facebook.com/diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [@cartes@ara.cat](mailto:cartes@ara.cat) Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

